

Jane Harper

Verstoten

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

Denk terug. Er waren aanwijzingen. Maar hoe zagen die eruit?

Later zaten ze allemaal met dezelfde vragen. Hoe heeft het zover kunnen komen? Hadden we het kunnen voorkomen?

Die laatste vraag, daar ging het om, wist Aaron Falk. En vermoedelijk luidde het antwoord ja. Zelfs zonder waarschuwing – en er waren waarschuwingen – was het antwoord bijna altijd ja. Een miljoen beslissingen plaveiden de weg naar een enkele daad en een enkele daad kon op een miljoen manieren tot ontsporing worden gebracht. Maar er waren keuzes gemaakt – sommige bewust en weloverwogen, andere hapsnap – en van al die miljoenen mogelijke paden was dit het pad waarop ze waren beland.

De baby sliep toen ze werd ontdekt. Ze was net geen zes weken oud, mooi op gewicht voor die leeftijd en gezond en wel, behalve dan dat ze helemaal alleen was. Ze moest het warm genoeg hebben gehad in haar kinderwagen. Ze was zorgvuldig ingebakerd in een schoon rompertje van de grootste babyspullenwinkel van het land en ingestopt onder een zelfgemaakt wollen dekentje, zo dik dat het, op de goede manier neergelegd, de bobbel van haar lijfje uitvlakte. En precies zo was het neergelegd. Een vluchtige blik op de kinderwagen zou onvermijdelijk eerder het dekentje dan de baby registreren.

Het was een lenteavond geweest en de Zuid-Australische hemel was helder en besprenkeld met sterren en er was geen regen voorspeld, maar toch was de weerbestendige kap zo ver mogelijk opgezet. Een linnen vierkant dat normaal gesproken

als zonneschermje diende, was over de opening tussen de kap en het wagentje gehangen. Een vluchtige blik zou het slappende meisje nu helemaal niet registreren.

De kinderwagen stond naast tientallen andere in het speciaal voor kinderwagens bestemde vak op het jaarlijkse Food and Wine Festival van Marralee Valley, vechtend om ruimte in de schaduw van het reuzenrad met een kluwen van fietsen en steps en een eenzame driewieler. Hij was neergezet in de verste hoek, met de rem er stevig op.

Gedurende de volgende paar uur werd de inhoud van het vak geleidelijk opgehaald door gezinnen die wijn en kaas hadden afgewisseld met kermisattracties maar nu genoeg lokale producten hadden geproefd voor een avond. Even voorbij halfelf stonden er alleen nog de kinderwagen en de fiets van de hulpelektricien.

De elektricien onderbrak het openen van zijn hangslot. Hij keek om zich heen. Het festival was een halfuur eerder officieel beëindigd en het terrein was nu vrijwel leeg, er liep alleen nog wat personeel rond. De elektricien stopte het hangslot in zijn rugzak, liet zijn ogen nog eens over het snel donker wordende terrein glijden en liep toen naar de kinderwagen. Hij boog zich voorover en keek onder de kap, ging toen rechtop staan en duwde hem helemaal omlaag. Het ingebakerde bundeltje bewoog door de koele luchtstroom toen de elektricien zijn telefoon tevoorschijn haalde en belde.

De naam van de baby stond op het label van haar rompertje geschreven. *Zoe Gillespie*. Haar familie kwam niet uit deze plaats – tenminste, niet meer – maar de directeur van het festival en de dienstdoende agent kenden beiden de naam van haar ouders.

De telefoon van Zoe's moeder zoemde vanuit de luiertas die in het boodschappennet onder de kinderwagen zat weggestopt. De toon trilde luid door de avondlucht. In de dichtgepakte tas zaten ook autosleutels en een portemonnee inclusief

legitimatiebewijs, pasjes en geld. De elektriciën rende naar de parkeerplaats voor bezoekers. Een gezinssedan waarvan het merk overeenkwam met dat op de sleutelhanger aan de auto-sleutels was een van de laatst overgebleven voertuigen.

De telefoon van Zoe's vader zoemde een paar kilometer verderop, in de hal van het betere Italiaanse restaurant van Marralee Valley. Hij had zijn eigen ouders in een taxi geholpen en uitgezwaaid en betaalde nu de rekening van de maaltijd terwijl hij een praatje maakte met de eigenaar en haar echtgenoot, die zich hem beiden nog herinnerden van school. Hij liet hun foto's van Zoe zien – zijn eersteling en zondag al zes weken oud; hij kon het nauwelijks geloven – en de eigenaar stond erop dat hij een fles bubbels van het huis aannam om het te vieren, toen zijn scherpje oplichtte door het telefoontje.

Het restaurant was vijftien minuten lopen van het festivalterrein. De restauranteigenaar overschreed de snelheidslimiet die ze zelf had bepleit, reed hem daar in slechts drie minuten heen en trapte voor de hoofdingang keihard op de rem. Vanaf daar rende hij langs de gesloten en donkere kraampjes helemaal naar de kant waar zijn dochter zich bevond.

Het terrein werd doorzocht. Zoe's moeder, Kim Gillespie, negenendertig jaar oud, werd niet gevonden.

Er werd een groep vrijwilligers gevormd en het gebied werd opnieuw uitgekamd. Daarna het parkeerterrein, daarna de wijngaarden aan weerskanten. De kinderwagen stond naar het oosten gericht, naar de achterkant van het festivalterrein en de uitgang van de overlooppijp. Daarachter lag wildernis en een paadje dat maar één kant opging. De zoektocht bewoog zich over dat paadje, volgde het helemaal tot aan het reservoir. Daarna ging het over het brede wandelpad dat het water omgaf – waar op dat tijdstip geen wandelaars of dienstauto's waren – naar het hoogste punt van de ruige dam: een steile, rotsachtige richel, die plaatselijk bekendstond als de

Afgrond. Een heel eind daaronder strekte het reservoir zich diep en weids uit.

Twee dagen later vonden ze een schoen. Kim Gillespies witte sneaker, doordrenkt met water en besmeurd met sediment, werd ruim een kilometer verder naar het oosten teruggevonden, vastgeklemd in de filters van de dam.

Er werden beroepsduikers bij geroepen om de scheur in de basis in het midden van het natuurlijke reservoir te onderzoeken. Zij begaven zich zo diep mogelijk in de spelonkachtige holte, terwijl een zoekteam de omtrek te voet en in landrovers doorzocht en vrijwilligers de ondiepe gedeelten in hun plezierbootjes uitkamd. De zoektocht ging nog een week door, toen twee, om vervolgens te vertragen en uiteindelijk helemaal op te houden, met de belofte verder te gaan als het waterpeil was gezakt. De lente ging over in de zomer en de herfst. Zoe groeide uit haar kinderwagen, zette haar eerste stapjes, had haar eigen schoenen nodig. Haar eerste verjaardag ging voorbij.

Wat heb ik gezien? Mensen die het gezin kenden en van hen hielden, bleven achter met hun vragen. Ze stelden die aan zichzelf en aan elkaar. *Wat heb ik over het hoofd gezien?*

Maar Zoe's moeder kwam niet naar haar terug.

Een jaar later

Er was al iemand.

Aaron Falk voelde een lichte, zij het onredelijke ergernis toen hij zijn auto naast de andere parkeerde. De afslag was even moeilijk te herkennen geweest als hij zich herinnerde, bijna verzwolgen door de wilde begroeiing die aan beide kanten van de weg hoog oprees. Hij was zelfs zo goed verborgen dat Falk zonder meer had aangenomen dat wat hem aan het andere eind van het pad te wachten stond, van hem alleen zou zijn. Dat was niet zo, zag hij nu terwijl hij de rem aantuurde en een zucht onderdrukte.

Falk was daar vorig jaar ook niet alleen geweest. Toen had Greg Raco op de stoel naast hem gezeten en had hij de aanwijzingen van zijn vriend opgevolgd tegen het einde van hun acht uur durende rit. Raco had de navigatie genegeerd, vooral nadat ze de grens tussen Victoria en South Australia waren gepasseerd. Zijn vrolijke stemming was aanstekelijk geweest en ze hadden de kilometers gevreten, waarbij ze om beurten nieuws uitwisselden en muziek uitzochten. Raco's pasgeboren zoontje zou dat weekend gedoopt worden, in dezelfde kerk waar Raco en zijn broers een paar decennia eerder ook waren gedoopt. Zijn vrouw en twee kinderen hadden de reis al gemaakt, omdat Raco's plichten als brigadier hem hadden belet gelijk met hen mee te gaan. Hij verheugde zich duidelijk op hun weerzien, dus was Falk verrast geweest toen hij op-

eens naar voren leunde op de passagiersstoel, ingespannen naar de lege weg tuurde en naar een groepje bomen wees. ‘Zie je die onderbreking daar? Daar moet je afslaan.’

Ze waren nog maar een goede dertig minuten de stad uit en Falk zag niets. De strook wildernis had er precies zo uitgezien als de rest langs de route. ‘Waar?’

‘Daar.’

Falk had hem toch nog gemist en moest illegaal een paar meter achteruitrijden voor hij het smalle weggetje zag. Hij had het ongeplaveide wegoppervlak bekeken en in gedachten de vering van zijn auto ingeschat.

‘Wat is er aan het andere eind?’

‘Even een omweg,’ had Raco grijnzend gezegd. ‘Geloof me. Het is de moeite waard.’

Hij had niets te veel gezegd. Het was het oponthoud waard geweest, zowel toen als nu.

Nu Raco deze keer niet naast hem zat, had Falk zijn snelheid bijna tot een slakkengang vertraagd en toch wist hij de afslag nog te missen. Hij had hem in zijn achteruitkijkspiegel gezien en was, weer verder achteruitrijdend dan zelfs op een lege weg ideaal was, hotsend het weggetje opgereden dat nergens heen leek te leiden. Aan het eind was een kleine open plek en die ene auto.

Falk kwam tot stilstand en zette de motor af. Hij bleef even zitten en keek naar de plaats waar de dichte begroeiing uiteenweek. De hemel was een koepel van licht en gloeide met het felle blauw van de lente. Daaronder lag een ingewikkelde lappendeken van weiden genesteld die samen de Marralee Valley vormden. Falk had het uitzicht vorig jaar des te mooier gevonden omdat het zo onverwacht was. Maar nu, in het licht van de namiddagzon, was het zelfs nog mooier dan hij het zich had herinnerd.

Hij stapte uit en rekte zich uit; door de beweging roerde de eigenaar van het andere voertuig zich. De man stond op een

veilige afstand van de houten reling van het uitkijkpunt. Ook hij bekeek het uitzicht, maar zijn armen waren over elkaar geslagen op een manier die uitstraalde dat hij er niets van in zich opnam. De antilekbeker van een kind bungelde aan zijn ene hand en achter hem zat een stevige dreumes met gestrekte beentjes op de houten picknicktafel; ze strooide een doosje rozijnen uit over het verweerde oppervlak. Bij de klap van Falks dichtslaan de portier haalde de man zijn armen van elkaar en wreef met een hand over zijn ogen. Hij draaide zich om en gaf de beker aan de dreumes.

Het was de echtgenoot.

Op de schok van herkenning volgde er bij Falk nog een toen hij beseftte dat het meisje dat een handvol gedroogde vruchtjes in haar mond propte Zoe Gillespie moest zijn, die tot aan dit moment in zijn geest bevroren was geweest op een leeftijd van zes weken.

De man knikte naar Falk en terwijl zijn dochter haar laatste mondvol doorslikte, tilde hij haar op en droeg haar naar hun auto. Hij leek aan te voelen dat hij was herkend en zijn lichaamstaal nodigde niet uit tot vragen of een gesprek. Hij had gelijk ook, dacht Falk. Die man moest destijds overspoeld zijn met vragen. Zo ging dat altijd bij echtgenoten.

‘Je bent hier voor de doop.’ De man sprak plotseling en veraste Falk daar volkomen mee. Hij was tussen de twee auto’s blijven stilstaan en keek enigszins opgelucht, alsof hij iets had uitgeknobbeld. ‘Klopt dat? Voor het zoontje van de Raco’s?’

‘Ja.’

Kim Gillespie had bijna vijftig jaar deel uitgemaakt van de familie Raco, wist Falk. Vanaf die herfstmiddag lang geleden, toen ze voor het eerst met zwiepende paardenstaart op haar fiets langs het huis van de Raco’s was gereden, tot aan die avond vorig jaar, toen ze was verdwenen onder de felle lampen van het festival. Na de verdwijning van Kim was de doop onmiddellijk afgelast. De familie Raco had er een heel

jaar over gedaan om hem opnieuw te plannen.

Falk zette een stap naar Kims man en kind en stak zijn hand uit. 'Aaron Falk.'

'Rohan Gillespie. Hebben we elkaar eerder ontmoet?'

'Vluchtig.'

Rohan was bijna even lang als Falk en leek het afgelopen jaar een stuk ouder te zijn geworden, hoewel hij nu pas twee-
enveertig moest zijn.

'Kom je ook voor de doop?' vroeg Falk.

'Ja. Nou, nee, voor de oproep, eigenlijk.' Rohan zag er moe uit terwijl hij zijn dochter in haar autostoeltje vastmaakte.

'Maar we gaan ook naar de doop.'

'Wanneer vindt die oproep plaats?'

'Vanavond, op het festivalterrein.'

'Begint het festival vanavond?'

'Ja.'

'Goed moment ervoor.'

'Ik hoop het.' Rohan klikte de gespen vast en klopte op het beentje van zijn dochter. Hij wendde zich weer tot Falk. 'Je kwam me al bekend voor toen je hier stopte. Greg Raco's partner? Stond je op de getuigenlijst?'

'Ja.'

Rohan hield zijn hoofd scheef, groef in zijn herinnering. 'Help me even. Bij de ingang?'

'Het reuzenrad.'

Rohan knikte nu het bij hem terugkwam. 'Ja. Dat is waar ook.'

Falk was verbaasd dat de man zich hem na een jaar nog herinnerde, maar niet heel erg. Falk was een van de bezoekers in het stadje geweest, een van de honderden, maar toch de moeite waard om na te trekken. Rohan had de politie vermoedelijk zelf op zijn aanwezigheid gewezen – *Er was daar nog een man, lang, in de veertig, kort haar, grijsblond, dacht ik. Vriend van de Raco's maar in z'n eentje, hij hing maar wat*

ronde – toen hij uren later zo veel mogelijk informatie bij elkaar probeerde te sprokkelen.

‘Je werkt toch ook bij de politie?’ Rohan stopte de antilekbe-ker naast Zoe in het stoeltje voor hij het portier dichtdeed. ‘Ken je Greg daarvan?’

‘Ja, maar we werken niet samen. Ik ben van de Australian Federal Police, de financiële afdeling. Hij zit bij de State Police, in Victoria.’

‘Oké.’ Er klonk een gedempte kreet van misnoegen vanuit de auto en Rohan zuchtte. ‘Maar goed. Deze kan maar beter in beweging blijven. Leuk om je gezien te hebben. Logeer je bij de Raco’s?’

‘Ja.’

‘Dan zie ik je waarschijnlijk bij de oproep. Ze komen allemaal.’

‘Waarschijnlijk wel. Ik hoop dat het goed uitpakt.’

‘Dank je.’ Zijn antwoord klonk routineus en Falk herkende de bange vermoedens. Het was uitputtend om hoop levend te houden. Wat kon een oproep omtrent een vermiste persoon nu eigenlijk opleveren na twaalf hele maanden? Er lagen daar geen goede antwoorden meer.

Falk zag Rohan achteruitrijden en via het weggetje verdwijnen en liep toen naar de afscheiding. Hij leunde met beide handen op de reling en gunde zichzelf een minuutje ontspanning, nam het uitzicht in zich op. Lichte wolkenflarden dreeven door de lucht en wierpen fraaie schaduwpatronen op de grond. Vanaf die hoogte zag het stadje er klein uit, zijn omgeving levendig en weelderig. Lange rijen wijnstokken strekten zich uit, hun door mensenhanden gemaakte perfectie was opvallend. In de verte zag hij nog net de opzichtig imperfecte scheur waar een deel van de reusachtige Murray River zijn weg door het land sneed.

Rohan zag eruit als een man die slecht sliep, dacht Falk terwijl hij zijn blik liet rusten. Dat was niet vreemd, gezien de

omstandigheden, plus de verplichtingen die het ouderschap voor een kind van een jaar met zich meebracht. Toch vroeg Falk zich af wat die man nu precies 's nachts wakker hield, in die uurtjes waarin hij wat kostbare rust kon pakken.

Een paar dingen, vermoedelijk. De verklaring van de jongeman die de EHBO-post had bemand, bijvoorbeeld. Wat die jongen wel, of belangrijker nog, niet dacht te hebben gezien. Een paar van de vermeende waarnemingen, ongetwijfeld. De dronken vrouw in de bar, misschien. Het gehuil dat in de toiletten werd gehoord. Dit soort dingen speelden door je hoofd, of ze nu wel of niet waren bevestigd.

Falk keek nog een laatste keer naar het uitzicht, rukte zijn ogen toen los en liep terug over de open plek. Hij stapte in zijn auto en bekeek de routebeschrijving voor de laatste etappe van zijn reis.

Vermoedelijk, dacht Falk toen hij de auto startte en voorzichtig achteruitreed, was Rohan Gillespie die eerste vreselijke uren bezig geweest met het doornemen van de keuzes die hij zelf die avond had gemaakt. Zeker die korte tijdsspanne waarin wat hij had gedaan onbevestigd was gebleven. Hoe lang had dat geduurd? Falk probeerde het zich te herinneren. Niet heel lang. Acht minuten? Zeven? In elk geval lang genoeg om de echtgenoot van een vermiste vrouw hoofdpijn te bezorgen.

Rohans beslissing om het festival te verlaten. Dat moment waarop hij zwaaiend afscheid nam van zijn vrouw en kind, zich omdraaide en alleen in de richting van de stad liep, de avond in. De uren voorafgaand aan dat moment. De dagen en maanden voorafgaand aan die avond. De dingen die je destijds niet eens opvielen. Kleine beslissingen die uiteindelijk samen tot iets veel groters leidden.

Falk stuurde zijn auto langzaam over het smalle pad, kwam tussen de bomen vandaan en reed weer de weg op. Hij draaide de wielen westwaarts en trapte het gaspedaal in.

Dat waren de beslissingen die bleven hangen, dacht hij toen hij in het voorbijgaan een blik wierp op een tijdelijk aanplakbord waarvan de kleuren fel afstaken tegen de groene wildernis. Het jaarlijkse Food and Wine Festival van Marralee was nog maar dertig minuten rijden, vertelde het hem.

De kleine dingen die je anders had kunnen doen, juist die bleven je achtervolgen.